

Dzieje Słowian i świata na tle religii – 54

1 listopada 2022

Z Egiptu nastąpiły wyjścia dwóch grup plemion, które w „Biblii” zostały nazwane Izraelitami – Hebrajczykami; pierwsze Celtów-Hyksosów około 1550-1540 roku p.n.e.; oraz drugie wyznawców boga Atona, po upadku reformy religijnej faraona Echnatona około 1336 roku p.n.e.

Potężna armia Celtów-Hyksosów pod wodzą Mojżesza-Hyksosa ruszyła z Egiptu na podbój antycznego świata w drodze do Indii. Podboje tej armii zostały w „Biblii” opisane jako podboje Izraelitów do ziemi obiecanej w Palestynie.

Z amarnejskiej korespondencji dyplomatycznej Echnatona dowiadujemy się, że w celu utrzymania w całości podległe terytoria, w których wzniecone zostały ruchy separatystyczne, wojska egipskie najechały na Nubię-Kusz oraz Kanaan, które należały do imperium Egipskiego. Egipska wyprawa wojenna przeciwko Kuszytom, aby stłumić ich powstanie, została opisana w „Biblii” jako wyprawa Izraelitów przeciwko Kuszytom, gdzie Totmes IV przedstawiony został jako Mojżesz. Należy nadmienić, że pierwsza wyprawa armii egipskiej do Nubii i przyłączenie jej po okresie hyksoskim z powrotem do Egiptu odbyła się za czasów Ahmose I.

Wcześniej w „Biblii” zostały opisane bitwy armii Hyksosów-Izraelitów w drodze do Indii, oraz bitwy armii egipskiej w Kanaanie Ahmose I, i kolejnych faraonów z okresu Nowego Państwa (1550-1070 p.n.e.). Według „Biblii”, po śmierci Jozuego przywództwo z woli Jahwe objął Juda. Historia mówi, że ponowne podbicie tych ziem przez Egipcjan nastąpiło pod rządami kolejnego faraona Totmesa I, czyli w „Biblii” ten faraon odpowiednio ubrany występuje w roli Judy. Na przykład walki Izraela z Edomem, były to walki armii egipskiej z

najazdem Edomitów i nomadów Midianitów na Kanaan z południa.

„Biblia” podaje, że Izraelici wychodząc z Egiptu tworzyli 12 plemion a w każdym z nich ulokowani zostali lewici, pełniący funkcje kapłanów i ich pomocników. Przy Hyksosach każde z 12 plemion miało swoich kapłanów-faryzeuszy, wyszkolonych w Egipcie i będących pod wpływem czarnych kapłanów egipskich boga Seta-Marduka. Natomiast lewici byli kapłanami wśród wyznawców Atona, których przejął Jahwe na Synaju. Wśród nich także byli ulokowani wysłannicy i emisariusze czarnych, jako faryzeusze. Po różnych przeobrażeniach obydwie te grupy łączą się z sobą po niewoli babilońskiej Judajczyków, w utworzonej około 539 roku p.n.e. w Judzie perskiej prowincji Jehud.

Stowarzyszenia Iluminatów i Masonerii powstałe na bazie tajnych stowarzyszeń, które w różnych formach istniały od zarania dziejów, swoje korzenie i doświadczenia czerpią jeszcze z czasów sprzed ootopu, z czasów istnienia Atlantydy. Czarni kapłani egipscy boga Amona-Seta-Marduka byli kontynuatorami czarnych kapłanów-magów i zdegenerowanych elit z Atlantydy. Ich następcami byli czarni kapłani feniccy, asyryjscy, babilońscy, żydowscy i kapłani kolejnych mocarstw Jahwe-Marduka czyli Szatana-Lucypera. Od nich wywodzą się faryzeusze, a obecnie iluminaci i masoneria. Wspólnym ich bogiem był i jest Jahwe-Marduk-Lucyper. Głównym godłem Iluminatów i Masonerii jest Bafomet, jest to posążek przedstawiający Lucypera zasiadającego na tronie świata. Czarni kapłani Marduka i Jahwe, sięgający swoją działalnością czasów Atlantydy, wprowadzali NWO przed potopem, po ootopie, i nadal to czynią.

Stowarzyszenia iluminatów i masonerii są to ugrupowania w większości czarnych, ponieważ biali zostali w większości z nich wyeliminowani. Biali istnieją i ciągle działają, ale w głębokiej konspiracji, albowiem siły demoniczne i zło opanowały świat. Pozytywne zamiary białych iluminatów jako mędrców posiadających wiedzę, którzy mieli nieść oświatę i pomoc ludzkości, zostały poprzez manipulację wypaczone przez

czarnych.

We wczesnym okresie plemiennym na Bliskim Wschodzie, każde plemię miało swojego patrona, boga-demona. Wśród Hyksosów były różne grupy ludności, które tworzyły jak podaje „Biblia”, 12 plemion. Plemiona te czciły różnych gadzich bogów–demonów, a nad nimi stali Marduk i Jahwe. W Egipcie władcy hyksoscy przyjęli Seta jako głównego boga i mianowali się potomkami i następcami Seta. Faraonowie egipscy natomiast mianowali się potomkami i następcami Horusa. Władcy i kapłani hyksoscy wyznawcy Seta w Awaris stali w opozycji do kapłanów egipskich boga Amona w Tebach. Można domniemywać, że kampania egipska przeciwko Hyksosom była inspirowana także przez kapłanów Amona.

Hyksosi-Izraelici pod patronatem Seta-Marduka-Baala-Jahwe-Lucypera władając Egiptem i Palestyną stworzyli pierwsze Egipskie imperium-mocarstwo Szatana. W okresie Nowego Państwa kapłani Amona urosli w siłę i stali się równi władzy faraonów. Za Amonem i jego kapłanami stał Marduk, a państwo Egipskie z biegiem lat, licząc od początków Nowego Państwa, samo stało się imperium-mocarstwem Szatana.

Wojna narodowo-wyzwoleńcza przerodziła się w wojnę imperialną. Egipt okupując ościenne kraje, jak Kanaan czy Nubia, upodobił się do Izraelitów-Hebrajczyków, czyli okupantów. Z drugiej strony w przypadku Egiptu była konieczność kontrolowania przedpoła na wschodzie w Syropalestynie a także na południu w Nubii, bo to z tych kierunków następowała ekspansja Izraelitów i Semitów i groźba ponownej okupacji. Również najazdy Libijczyków z zachodu zagrażały suwerenności Egiptu.

Pomimo, że władcy Hyksosów przyjęli Seta jako głównego boga, jednakże wśród żołnierzy i ogółu ludności hyksoskiej Izraelitów przybyłych do Egiptu z Kanaanu dominującą była religia kananejska z kultem Baala, jako głównym bogiem. Świadczą o tym egipskie ośrodki kultu Baala leżące w bezpośrednim sąsiedztwie ziemi Goszen, między innymi w

Tachpanches był czczony Baal-Dapuna. Ponadto z „Biblii” dowiadujemy się, że na trasie wędrówki Izraelitów z Egiptu do Kanaanu położone były miejscowości Baal-Sefon w pobliżu Morza Czerwonego, oraz Baal-Peor w Moabie. Kult Baala na całym starożytnym Wschodzie przetrwał aż do czasów hellenistycznych, np. w Hatra (koło Asur) znaleziono świątynię Baal-Szamina z III wieku p.n.e. Babilońskim odpowiednikiem Baala był Bel wzmiankowany kilkakrotnie w „Biblii”, szczególnie w Księdze Daniela. Baal przedstawiony jako Bel był czczony i karmiony w świątyni, a Daniel demaskuje bożka i jego kapłanów. Babilończycy czcili Bela pod postacią węża.

Kananejscy bogowie El i Baal, czczeni także w Babilonie były to istoty pozaziemskie stanowiące połączenie różnych istot gadzich, ich symbolem był wąż – kobra lub żmija. Jahwe i Marduk były to dwie różne istoty, które walczyły ze sobą. Marduk był hybrydą stanowiącą połączenie rasy humanoidalnej z węzową. Jahwe (Jehowa) był hybrydą stanowiącą połączenie rasy humanoidalnej z krokodylą, był to humanoidalny jaszczur ze skrzydłami i ogonem. Jahwiści w „Biblii” przedstawili Jahwe jako głównego i właściwego boga Izraelitów – Hebrajczyków, podczas gdy jahwizm jest tak naprawdę nową wersją balizmu.

Egiptski bóg Amon-Amen podobnie jak inni bliskowschodni bogowie, był pozaziemską istotą gadzią. Czczony był jako bóg ojciec, podobnie jak Anu w Sumerze i El w Fenicji i Kanaanie. Będąc jako bóg w materii wraz ze swoimi poddanymi podbijał narody, wprowadzał niewolnictwo, poddaństwo i feudalizm. Gdy znalazł się w świecie duchowym mroku i ciemności, jako bóg-demon wdarł się do różnych religii. Karmi się energią żalu, złości i nienawiści niewolonych ludzi i narodów. Zaśmiecił modlitwy swoim imieniem. Rzymskie niewolnicze i feudalne chrześcijaństwo oddaje mu szczególny kult, po każdej modlitwie wierni odwołują się do niego, Amen i Amen.

Pomiędzy dwoma gadzimi bogami, Jahwe i Mardukiem trwała rywalizacja i walka o dominację. Obydwaj między innymi chcieli przejąć wierzenia kananejskie wraz z wiernymi i wyeliminować z

nich dwóch głównych bogów Ela i Baala. W konsekwencji tej walki w Kanaanie dominację objął Jahwe, a w Mezopotamii Marduk. Chodź jak przedstawia „Biblia” ta rywalizacja trwała wiele set lat. Nie wnikając w szczegóły rywalizacji między sobą gadzich bogów, można przyjąć, że po wyeliminowaniu Baala, bogiem Celtów-Hyksosów-Izraelitów był Jahwe-Marduk-Lucyper.

Mojżesz przywódca Hyksosów-Celtów-Pasterzy-Izraelitów po ograbieniu Egiptu ze swoją potężną armią chciał podbić historyczne centrum Ariów, ich królestwo w Indiach po hindusku Raj, czyli ziemię obiecaną Ariów-Słowian, a nie Celtów-Izraelitów. Jahwe-Marduk-Amon-Set-Ball-Indra-Lucyper, bóg Mojżesza Hyksosa i jego potężnej armii obiecał im podstępnie ziemię Ariów-Słowian w Indiach; Księga Powtórzonego Prawa: „Albowiem Jahwe, bóg twój, wprowadzi cię do ziemi pięknej, ziemi obfitującej w potoki, źródła i strumienie, które tryskają w dolinie oraz na górze – do ziemi pszenicy, jęczmienia, winorośli, drzewa figowego i granatowego – do ziemi oliwek, oliwy i miodu – do ziemi, gdzie nie odczuwając niedostatku, nasycisz się chlebem, gdzie ci niczego nie zabraknie – do ziemi, której kamienie zawierają żelazo, a z jej gór wydobywa się miedź” (Pwt.8:7-9).

„Gdyż ziemia, którą idziecie posiąść, nie jest podobna do ziemi egipskiej, skąd wyszliście, a w którą posiawszy nasienie doprowadzaliście wodę jak do ogrodu warzywnego przy pomocy nóg. Ziemia, którą idziecie posiąść, jest krajem gór i dolin, pijącym wodę z deszczu niebieskiego [deszczu monsunowego]. To ziemia, którą stale nawiedza Jahwe, bóg wasz, na której spoczywają oczy pana, boga waszego, od początku roku aż do końca. Ześle On deszcz na waszą ziemię we właściwym czasie, jesienny jak i wiosenny, i zbierzecie wasze zboże, moszcz i oliwę” (Pwt.11:10-14).

Armia Celtów-Hyksosów-Izraelitów wyruszyła na podbój antycznego świata, który znajdował się na ich drodze do Indii. Celem Mojżesza nie była Palestyna, która leży obok Egiptu w niewielkiej odległości. Podążając do Indii, Celtowie-Hyksosi-

Izraelici przez 10 lat oblegali aryjsko-słowiańską Troję, która stanowiła zaplecze Ariów w Azji Mniejszej, oraz stanowiła wrota pomiędzy Azją i Europą. Wojna trojańska była to wojna nie tylko narodów, ale wielu różnych bogów wspierających swoich wybrańców. Homer opisując wojnę trojańską nazwał Hyksosów Achajami. Flawiusz natomiast pisze, że ziemie Greckie najechali Izraelici, którzy wyszli z Egiptu. Hyksosi byli to w większości Celtoaryjczycy o podobnym wyglądzie i języku i spokrewnieni genetycznie z Grekami i Ormianami, a także podobnie wyglądali jak Słowianoaryjczycy.

Celtowie-Hyksosi-Izraelici-Achajowie pojawili się w Grecji w XVI wieku p.n.e. Achajowie przyczynili się do upadku kultury minojskiej i na jej gruzach, korzystając z jej dorobku stworzyli kulturę mykeńską. Achajowie-Mykeńczycy byli spokrewnieni z Minojczykami.

Indie północno-zachodnie od tysięcy lat zamieszkiwali Ariowie-Słowianie z Hiperborei, którzy wcześniej należeli do aryjskiego Imperium Ujgur-Gobi, a następnie do I i II aryjskiego Imperium Ramy. Wedy opisującą migrację (exodus) Słowiano-Aryjczyków z Hiperborei, gdzie na jej środku, na biegunie północnym, pod Gwiazdą Polarną, kiedyś istniała święta Góra Meru. Na jej szczycie Słowiano-Aryjczycy zbudowali ogromną Świątynię Mandala. Symbolem umieszczonym na samym szczycie Świątyni była nasza Galaktyka, Droga Mleczna, przedstawiona w symbolu Swastyki (Swara-Swarga).

Ariowie-Słowianie rozpoczęli migrację (exodus) z Hiperborei około 112 tys. lat temu na tereny dzisiejszej Syberii. Migrację kontynuowano w 15 etapach a zakończyła się ona na terenach płaskowyżu na Uralu, następnie zasiedlili tereny dzisiejszej Syberii po morze (jezioro Bajkał). Obszar ten nazywano Białorzecze, Pięciorzecze i Siedmiorzecze. W Wedach ten exodus nazywa się Paska lub Pashet. Z Siedmiorzecza na Syberii migracja kontynuowana była do dolin Indusu i Saraswati, Iranu, Europy, Sumeru, Egiptu i Etiopii z utworzeniem tam wszystkich wymienionych cywilizacji.

Ariowie-Słowianie do tworzonych cywilizacji wnieśli słowiano-aryjskie Wedy, czyli wiedzę i pismo. Na bazie tej wiedzy powstała naukowo-filozoficzna religia. Wiedza ta i religia przez tysiąclecia różnych przeobrażeń historycznych na Ziemi, a także pod wpływem różnych obcych i negatywnych sił uległa zatarciu i została przejęta przez później powstałe cywilizacje jako swoja, ale echa tej wiedzy pozostały do dziś.

Po II potopie Ariowie-Słowianie odbudowali strukturę i organizację Ariów od Iranu po Indie oraz od środkowej i wschodniej Europy po środkową Azję, z centrum północnym – Uralsko-Ałtajskim i południowym – Irańskim. Nazwa Iranu w swoim znaczeniu to Ziemia Ariów (Airyan), a najstarsza nazwa Iranu sprzed tysięcy lat to Ziemia Ariów Ramy (Ariyaramna).

Historia Indii natomiast opowiada, że w połowie II tysiąclecia p.n.e., nastąpiła ostatnia fala najazdu Ariów na Indie, ale byli to Ariowie-Celtowie (Arioceltowie), a nie Ariowie-Słowianie (Ariosłowianie). Prowadził ich bóg Indra przy pomocy słupów dymnych w dzień i słupów świetlnych w nocy. Dokładnie tak samo opisuje „Biblia” jak Jahwe-Marduk-Lucyfer prowadził armię izraelską Mojżesza z Egiptu do Raju, czyli do Indii, jak podaje to Księga Wyjścia. I tak Celtowie znaleźli się w południowo-zachodniej i środkowej Azji.

„A Jahwe [w chwale pańskiej – pojeździe latającym] szedł przed nimi podczas dnia, jako słup obłoku, by ich prowadzić drogą, podczas nocy zaś jako słup ognia, aby im świecić, żeby mogli iść we dzień i w nocy. Nie ustępował sprzed ludu słup obłoku we dzień ani słup ognia w nocy” (Wj.13:21-22).

„Anioł Boży [w chwale pańskiej – pojeździe latającym], który szedł na przedzie wojsk izraelskich, zmienił miejsce i szedł na ich tyłach. Słup obłoku również przeszedł z przodu i zajął ich tyły, stając między wojskiem egipskim a wojskiem izraelskim. I tam był obłok ciemnością, tu zaś oświecał noc. I nie zbliżyli się jedni do drugich przez całą noc” (Wj.14:19-20).

O tym, że Celtowie-Hyksosi-Izraelici udali się do zachodnich Indii świadczy między innymi to, że w Pakistanie, który należał do Indii oraz w obok leżącym Afganistanie istnieje biblijne nazewnictwo, oraz ich najazd na Indie został zanotowany w historii hinduskiej. „Biblia” podaje, że Izraelici w drodze do Indii, między innymi wymordowali wiele dziesiątek tysięcy ludzi w mieście Kaspin leżącym nad jeziorem Kaspijskim. Odbędzie się to z pomocą nieskończenie mściwego i okrutnego ich boga Jahwe-Marduka-Indry (2Mch.12:13-28).

Zgodnie z „Biblią” wszystko to, czego nie ma w Palestynie znajduje się nad Indusem i w okolicach. W Pakistanie, który kiedyś należał do Indii, na górze Salomona znajduje się świątynia Salomona, funkcjonująca do dzisiaj. Jest tam też pasmo gór Salomona i potężna Wyżyna Salomona. W stolicy Indyjskiego Kaszmiru w Sringarze, niedaleko świątyni Salomona są ogrody Salomona i biblioteka Salomona. I są to nazwy antyczne chodź mieszkający nad Indusem obecnie wyznawcy islamu nazywają Salomona Sulejmanem zgodnie z Koranem. Na północ od świątyni Salomona znajduje się biblijna Galilea, bo tak w czasach antycznych nazywano Afganistan. Galilea nosi nazwę od mieszkających tam Celtów, których nazywano Galami. Aleksander Macedoński zdobył w IV wieku p.n.e. nie tylko Gazę i Galileę w Palestynie, ale też tą w Afganistanie. Galileę w Afganistanie udało mu się opanować dopiero po wieloletnich walkach. „Biblia” podaje, że Salomon za pomoc w budowie świątyni dał swemu bratu, królowi Fenicji ze stolicą w Tyrze 20 miast w Galilei w ziemi Kabul; (1Kr.9:10-13). Ziemia Kabul leży do dziś w Afganistanie nad rzeką Kabul, którą antyczni Grecy nazywali rzeką Kofen.

Z „Biblii” wynika, że Salomon był królem zachodnich Indii i władcą Imperium obejmującym obszar aryjsko-słowiańskiej Arii, od Indii Zachodnich po Mezopotamię, a nie Izraela w Palestynie. Religia hinduska i hinduscy bogowie byli mu więc znani, bo sam był na wpół Hindusem. Informacja w hinduskich kronikach, że Arioceltów przyprowadził do Indii bóg Indra może

świadczyć, że Jahwe-Marduk ukrył się po tym imieniem.

Po wyjściu z Egiptu Celtowie-Hyksosi-Izraelici udali się w kierunku Anatolii. Po zdobyciu aryjsko-słowiańskiej Troi zajęli Grecję i udali się na podbój Indii, niszcząc napotkaną po drodze aryjsko-słowiańską ludność zamieszkałą nad Morzem Czarnym i Kaspijskim, i dalej od Iranu po Indie. Jahwe poprowadził także swoją armię na podbój słowiańskiej Lechii, ale tu Izraelici zostali pokonani. Lechici armię Celtów-Hyksosów-Izraelitów rozbili a sam demon Jahwe został unieszkodliwiony. Celtowie-Izraelici, którzy wyruszyli na podbój Lechii przenieśli się do Europy Zachodniej, a ci, którzy zostali, wtopili się w ludność Słowiańską. Przekazy podają, że Słowianom pomogły humanoidalne istoty insektoidalne, które wtedy opiekowały się Europą. Niektóre źródła podają, że Jahwe został unieszkodliwiony przez boga Abrahama. Jahwe został umartwiony i pochowany w starej piramidzie na północy obecnej Polski, czyli dawnej Lechii. Duch jego jest energetycznie ubezwłasnowolniony, niestety jego wyznawcy modląc się do niego zasilają go swoją energią.

Celtowie-Hyksosi-Izraelici współtworzyli kolejne imperia-mocarstwa Szatana: egipskie, fenickie, asyryjskie, babilońskie, perskie, greckie, rzymskie, frankońskie, niemiecko-austriackie, brytyjskie, brytyjsko-amerykańskie i amerykańsko-żydowskie. Obecnie do ostatniego, jak podają proroctwa, żydowskiego mocarstwa Szatana pretenduje Izrael.

To oni dali podwaliny pod Perskie a później Macedońsko-Greckie i Rzymskie Imperia, czyli czwarte, piąte i szóste imperia-mocarstwa Szatana. Persowie opanowali ludność aryjsko-słowiańską Iranu i utworzyli Imperium Perskie, nazwane Imperium Achemenidów. Nazwa ta powstała z połączenia nazw Achajów (tak Grecy nazwali Hyksosów) i Medów, z którymi Persowie stworzyli Imperium. Z połączenia nazw tych dwóch narodów powstała nazwa Achaemenidzi – Achemenidzi.

Do głównych ludów aryjskich zamieszkujących na terenie Iranu

należeli; Medowie, Partowie, Elamici i Persowie. W XI–VI wieku p.n.e. Medowie stworzyli potężne, wysoko rozwinięte państwo aryjskie, które było postrachem dla swych sąsiadów. Persowie, którzy objęli dominującą pozycję w Iranie byli spokrewnieni z Medami. Celtowie-Hyksosi-Izraelici, jako Achajowie opanowali aryjski lud Persów sami stając się Persami, a następnie podporządkowali sobie pozostałe ludy Iranu tworząc Perskie Imperium Achemenidów.

Do Imperium Achemenidów na początku V wieku p.n.e. należała Macedonia, Tesaloniki, wybrzeże Morza Egejskiego aż do Morza Czarnego, oraz cała Anatolia. Później Macedończycy, którzy wcześniej należeli do Imperium Achemenidów opanowali Helenów (Greków), podbili już wypalone i upadające Imperium Perskie i utworzyli na jego gruzach Imperium Greckie. Należy nadmienić, że bardzo dużo greckich najemników służyło w armii perskiej, niektórzy z nich później przeszli na stronę Grecką, ale dużo z nich nadal pozostawało w służbie Perskiej. Po części była to wojna Greków z Grekami. Do upadku Imperium Perskiego przyczynili się żydowscy faryzeusze, którzy uzyskali duże wpływy w Persji.

Imperium Rzymskie jako szóste imperium-mocarstwo Szatana powstało z udziałem Celtów-Izraelitów, w skład których wchodziło 12 plemion. Źródła podają że państwo Rzymskie zostało założone przez 12 plemion Kwirytów, bo tak wtedy nazywano Celtów. Należy dodać, że w okresie migracji słowiańskich Ludów Morza półwysep Apeniński zasiedlili Słowianie, jak: Weneci/Wenedowie, Etruskowie, Sardowie, Sykulowie; mieszając się z rdzenną ludnością baskijsko-galijską. W późniejszym okresie na półwyspie Apenińskim swoje kolonie zakładali Grecy. Rzymianie tworząc swoje państwo przejęli dorobek cywilizacyjny i kulturowy słowiańskich Etrusków i Greków. Na początku w państwie rzymskim językiem urzędowym był język grecki, dopiero później został zastąpiony łaciną. Rzymianie podporządkowali sobie Grecję i utworzyli szóste z kolei główne mocarstwo Szatana. To na podbudowie

Imperium Rzymskiego powstawały kolejne po nim mocarstwa Szatana.

To na bazie Celtów-Hyksosów-Izraelitów powstały kainowe ludy gocko-teutońskie w Azji Centralnej. To Teutoni pod swoją dominacją stworzyli obecne kraje Europy Zachodniej, czyli nowożytne Cesarstwo zachodniorzymskie.

Plemiona teutońskie (gockie) jak i plemiona tureckie wywodzą się z Azji Środkowej i cechuje ich ukryte pokrewieństwo. Z opisu o Teutonach(Gotach) wynika, że byli to dzicy, owłosieni, rudowłosi koczownicy. Podobnie jak inne wędrowne ludy pasterskie nieposiadające ojczyzny, trudniące się hodowlą, wypasem bydła i rabunkiem. Przez swą ruchliwość mieszały się ze sobą, uniemożliwiając wytworzenie zjawisk regionalnych.

Juliusz Cezar tak scharakteryzował Teutonów (Gotów): „Uprawą roli nie zajmują się oni, a pożywienie ich składa się po większej części z mleka, sera i mięsa. Nikt z nich nie ma ściśle wydzielonego pola albo posiadłości własnej, a po roku naczelnicy zmuszają plemię do przejścia gdzie indziej. Rozboju, którym się trudnią poza granicami swego terenu nie uważają za hańbę. Zbożem niewiele się żywią, lecz przeważnie mlekiem i mięsem. Wyrastają na ludzi o potężnej strukturze cielesnej, nie noszą innej odzieży poza skórą”.

Celtowie-Hyksosi-Izraelici przyczynili się też do powstania i organizacji kainowych ludów gocko-mongolsko-tureckich w Azji Centralnej.

Najazd olbrzymiej i okrutnej armii mongolsko-tureckich koczowników na cywilizowany świat był zaplanowany i zorganizowany aby wyniszczyć Ariów-Słowian w Azji Środkowej oraz Południowej, od Indii przez Iran po Anatolię, oraz w południowo-wschodniej Europie. Dżyngis-chan, był dzikim, owłosionym, rudowłosym koczownikiem. Ale za organizacją jego armii i poprowadzeniu jej na podbój ówczesnego świata stały ukryte ciemne siły. Te same, które wcześniej stały za

Mahometem oraz organizacją koczowników arabskich i poprowadzeniu ich na podboju cywilizowanego świata od Indii po Atlantyk.

To wśród Celtów-Hyksosów-Izraelitów i Żydów ulokowali się faryzeusze, emisariusze czarnych kapłanów egipskich i babilońskich, a przez nich czarnych kapłanów-magów z Atlantydy. To faryzeusze, byli mózgiem tej wielkiej konspiracji, tej wielkiej maszyny zniszczenia, dążąc do opanowania świata przez Szatana i jego ludzi. W Europie Zachodniej, USA i Izraelu rządzą faryzeusze – iluminaci, a kraje te określane są krajami żydowskimi.

Rzymianie, Frankowie, Anglosasi, Niemcy, Austriacy, Turcy, Arabowie, Żydo-Chazarowie, reprezentują Celtów-Hyksosów-Izraelitów z „Biblii”. Istnieją także powiązania genetyczne i językowe pomiędzy nimi. Te kainowe ludy kontynuowały poprzez wieki podboje, okupację i grabież innych krajów, poczynając od okupacji i grabieży Egiptu. Kolejne imperia Szatana były tworzone na bazie Celtów-Hyksosów-Izraelitów, a ich ukoronowaniem była Niemiecko-Austriacka III Rzesza. Jedną z wielu cech wspólnych tych imperiów i mocarstw było dążenie do podboju i eksterminacji Ariów-Słowian, było to pierwsze przykazanie ich boga Jahwe-Marduka-Lucypera i jego czarnych kapłanów; faryzeuszy, syjonistów, iluminatów i masonów.

Ludy te stworzyły ostatnie cywilizacje: rzymską, łacińsko-chrześcijańską, islamską i żydowską. A cywilizacje te i ich twórcy byli to okupanci, grabieżcy, barbarzyńcy, mordercy, kolonialisci, czyli Izraelici. Wszystkie te ludy wyznają tak zwane religie abrahamowe, a tego uczy ich „święta” książka religijna jaką jest hebrajska „Biblia”, czyli ich „Stary testament”.

Tak zwane religie abrahamowe wszelkich możliwych odprysków, będącymi kolporterami i komiwojażerami żydowskiej mitologii, ideologii i tradycji objęły około 90% całego świata. Tylko Daleki Wschód oparł się jahwizmowi i to nie do końca.

Ciąg dalszy nastąpi

Autorstwo: Stan Rzeczy

Źródło: WolneMedia.net